

herpaa har jeg modtaget et Svar af den høitærede Justitsminister, som for mig maa være afgjørende. I det Blad nemlig, som er officielt for hans Bedkommende, i Departementstidenden for 1849 Nr. 68, som udkom den 24de October, der læse vi, at „ved flere til Justitsministeriet indkomne Andragender fra Lehnss- og Stamhusbesiddere om Tilladelse til at afhænde det til deres Besiddelser hørende Bøndergods til fuldkommen Eiendom, er Ministeriet blevet foranlediget til i Almindelighed at tage under Overveielse, om en sliq Tilladelse burde meddeles“, og derefter hedder det: „Hidtil er der kun bleven meddeelt saadanne Besiddere Tilladelse til at overdrage Bøndergods til Arvefæste, og i de Bevillinger, som herom ere blevene udfærdigede igjennem det forrige kongelige danske Cancellie, er det stedse blevet fastsat som Betingelse, at der i de bortarvefæstede Eiendomme skulde forblive indestaaende en uafsløselig Canon osv.“, ligesom det længere nede hedder: „Et Skridt videre fremad blev gjort ved den kongelige Beskjendtgjørelse af 10de Juli 1846 til Provindsstaaenderne for Østifterne, sammes Post II. § 8 Littr. b., idet heri blev udtalt, at der kunde ventes Tilladelse til at „afhænde“ det til Greyfaber, Baronier og Stamhuse hørende Bøndergods, naar der i selve den afhændede Eiendom sikredes Lehnet eller Stamhuset en aarlig Indtægt „ganske eller for en Deel i Korn“. Altsaa siger her den høitærede Justitsminister selv, at der indtil 1849 kun blev meddeelt saadanne Besiddere Tilladelse til at sælge Fæstegods til Arvefæste, men at der blev givet Ud sigt ved en kongelig Resolution til, at der ogsaa kunde faaes Bevilling til at afhænde Fæstegods, men kun imod, at der stedse sikredes Lehnet en aarlig Afgift „ganske eller for en Deel i Korn“. Der gaves dem altsaa kun en Ud sigt; thi denne Resolution er ikke kommen til praktisk Udførelse, og man kan altsaa ikke forene de omhandlede Bevillingers Meddelelse med Grundlovens Ord, at der kun maa udstedes saadanne Bevillinger, „som ifølge hidtil gjældende Regler have været i Brug“. Det er af mit Anførte klart, at der indtil 1849 kun er givet Bevilling til at sælge Arvefæste, og dette er noget ganske

Andet, end naar det her udstrækkes til at give Bevilling til at sælge Bøndergods til fri Eiendom. Altsaa, da jeg ikke kan erkende, at den høitærede Justitsminister har været fuldkommen berettiget til tidligere, i Henhold til Grundlovens § 32, at udstede saadanne Bevillinger til at sælge til fri Eiendom, saa kan jeg heller ikke stemme for en Lov, som yderligere udvider denne hans Bevillingsmyndighed i det Hele. Dette var min første Grund for ikke at stemme for Loven, og den anden er den, at Grundlovens § 98 udtrykkeligt bestemmer, at det skal ved Lov ordnes, hvorledes Stamhusene og Fideicommissgodsjerne kunne gaae over til fri Eiendom. Men, naar det saaledes er en Grundlovsbestemmelse, at det skal ordnes ved Lov, saa kan jeg ikke stemme for Noget, hvorved der gives en Bevillingsmyndighed til Justitsministeren til at ordne dette Forhold ad Bevillingsveien. Jeg finder, at dette strider imod en rigtig Opfattelse af denne Grundlovens §, og jeg kan derfor ikke stemme for den foreliggende Lov.

Justitsministeren: Jeg skal ikke atter gaae ind paa Spørgsmaalet, om jeg ved Udfærdigelsen af de Bevillinger, som i den senere Tid ere blevene tilstaaede nogen Lehnbesiddere, har overskredet den Myndighed, der tilkommer mig. Jeg troer, at det er et Spørgsmaal, som allerede er saa udførligt drøftet tidligere, at det ikke nu er Tiden til derpaa atter at gaae ind. Kun skal jeg tillade mig at berigtige den Vittring fra den sidste arede Taler, ved hvilken han udtalte den Formening, at det Eftersyn, som havde fundet Sted af Erectionsbrevene ikke var fuldstændigt. Jeg kan vel ikke bestemt nægte Muligheden af, at man ved dette Arbejde kan have overseet en eller anden Bestemmelse; men, ligesom jeg ikke troer, at dette er Tilfældet, saaledes kan jeg forstikke, at man gjorde det saa fuldstændigt, som Tiden har tilladt det, da det er et vidtløftigt Arbejde. Jeg troer derhos ikke, at der findes nogen Feiltagelse i hvad jeg har anført, og jeg skal, for at godtgøre navnlig Urigtigheden af hvad den arede Taler anførte for at bevise en saadan Feil, tillade mig at bemærke, at de 300 Rbd., der i Erectionsbrevet for Nørholm ere legerede til